

foto: Paul Antoniu

Olga Tudorache (alături de Valeriu Popescu) în Regina Mamă de Manlio Santanelli la TNB (regia: Gelu Colceag)

REGALUL UNEI REGINE

REGINA MAMĂ de Manlio Santanelli. În românește de Florian Potra ● **TEATRUL NAȚIONAL „I. L. CARAGIALE“** din BUCUREȘTI ● Data reprezentației: 22 noiembrie 1997 ● Regia și ilustrația muzicală: Gelu Colceag ● Scenografia: Ștefania Cenean ● Distribuția: Olga Tudorache (Regina), Valeriu Popescu (Alfredo).

Spațiul scenic este mărginit de obiecte acoperite cu cearșafuri-huse; contururile sunt confuz amenințătoare. Tot ce este ascuns conține în sine o primejdie și, conform unei convenții impuse chiar de teatru, dezvelirile devin echivalente cu dezvăluirile. Nu și în această piesă. Bombănelile unei bătrâne zgârcite, cârcotașe, bolnave, care se aud din întuneric când începe spectacolul, sunt adevărul, forma finită a personajului, suma experiențelor dorite

și netrăite, a frustrărilor transformate în tot atâtea victorii. Paradoxul astfel construit de autor este transpus cu finețe de regizor și interpretat de Olga Tudorache cu o varietate a mijloacelor care pare infinită. Cu extraordinară voluptate, ea găsește trăsătura de unire a diferitelor ficțiuni pretinse a fi trecutul ei. Vitalitatea imaginației unui personaj care nu disprețuiește detaliul și puterea actriței de a transforma proiecția în realitate trăită, tangibilă sunt izvorul satisfacției oferite de evoluția Reginei (așa o cheamă pe această femeie mândră și autoritară, dar atât de des umilită de viață, de sărăcie, de bărbați, de copii).

Nimeni n-ar vrea să fie copilul ei, dar sala aplaudă și râde cu simpatie ori de câte ori eroina reușește să iasă învingătoare din duelurile verbale care alcătuiesc structura dramatică a piesei. Avântul de cuceritor al acestei femei s-a epuizat în bătălii meschine

și moartea a invadat teritoriul din ce în ce mai restrâns al iubirii și generozității. Victoria mării actrițe stă în exprimarea unui adevăr care nu are niciodată o singură față, o explicație univocă. Singurătatea nu este doar atributul celor puternici și cei care o suportă ca o consecință a slăbiciunii o populează cu fantomele a ceea ce ar fi putut fi viața lor. Ca acele gimnaste care pășesc pe bârna îngustă cu siguranța cu care se merge pe podeaua fermă a sălii de bal, Olga Tudorache pare a dovedi că nimic nu-i mai simplu decât să spui adevărul mințind. Cu precizia anatomo-patologului și cu harul zânei care știe secretul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte, actrița determină energia unui spectacol în care rafinamentul regiei constă în virtutea negativă a lipsei de ostentație.

MAGDALENA BOIANGIU